

Β΄ Ομάδα

Εργασία 4

Υποθέστε πως ήσασταν το παιδί που σώθηκε από την καταστροφή του Διστόμου. Σε σελίδες του προσωπικού σας ημερολογίου να καταγράψετε τα συναισθήματα που σας προκλήθηκαν από τα γεγονότα που βιώσατε

Έξω στους δρόμους του χωριού οι ήχοι ήταν εφιαλτικοί. Τα αυτιά μου γέμιζαν από κραυγές παιδιών, γυναικών και από τον φρικτό κρότο του όπλου που ησύχαζε τα κλάματα των αδυνάμων μόνο και μόνο για να μην ξανακουστούν ποτέ. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά και βρομούσε αίμα και θάνατο. Τα μάτια μου έκαιγαν από τη σκόνη που πλάκωνε τον αέρα, καθώς εγώ έτρεχα να βρω το σπίτι της γιαγιάς μου. Έπρεπε να βιαστώ, προτού με βρουν οι Γερμανοί στρατιώτες.

Όταν έφτασα, η πόρτα ήταν ανοικτή. Βρήκα τη γιαγιά μου να κάθεται με το μωρό στην ποδιά της, ενώ αλμυρά δάκρυα αυλάκωναν τα ρυτιδιασμένα της μάγουλα. «Κρύψου», μου είπε ξέπνοα, με φωνή που δήλωνε τρόμο και απελπισία.

Έτρεξα στον προθάλαμο, πιάνοντας το μικρό καθρεφτάκι που είχε πέσει χάμω και κοίταξα το πρόσωπό μου. Το ένα μου μάτι είχε βαφτεί κόκκινο από το αίμα, ενώ τα μάγουλά μου ήταν μαύρα σαν το κάρβουνο και σκονισμένα. Τότε μόνο κατάλαβα πόσο πολύ με πονούσε το σώμα μου. Οι μύες μου ήταν κουρασμένοι και τα γόνατά μου ήταν αδύναμα και καταπονημένα. Παρόλο που ήμουν μόλις εννιά χρονών, ένιωθα ηλικιωμένος.

Ήταν τότε που ο Μπακ έκανε την εμφάνισή του. Όταν με πλησίασε, του χάιδεψα την καφετιά του γούνα και αυτός με τη σειρά του έγλειψε το αίμα από το πρόσωπό μου ως ένδειξη στοργής. Δεν συγκρατήθηκα και ξέσπασα σε κλάματα.

Το παιδικό μου μυαλό δεν μπορούσε να κατανοήσει ακόμη γιατί συνέβαιναν αυτά. Θυμάμαι να προσπαθώ να διαγράψω εκείνη την απαίσια στιγμή από το μυαλό μου. Είχαν πιάσει τον πατέρα μου οι Γερμανοί στρατιώτες. Εμένα με κρατούσε σφικτά ένας από τους αξιωματικούς. «Μην κοιτάς», μου είχε φωνάξει ο πατέρας μου και ο αξιωματικός που με κρατούσε με γύρισε από την άλλη. Ο πυροβολισμός που ακολούθησε ήταν πνιχτός. Ο θάνατος ακαριαίος. Το σώμα του πατέρα μου σωριάστηκε άψυχο στη μέση του δρόμου. Δεν τόλμησα να αντικρίσω το παραμορφωμένο του πρόσωπο. Δεν τον αποχαιρέτησα. Απλώς έτρεξα στο σπίτι της γιαγιάς μου να κρυφτώ σε μία απέλπιδα προσπάθεια να σώσω τουλάχιστον τη δική μου ζωή.

Μία αντρική φωνή με ξύπνησε από τις δυσοίωνες σκέψεις μου. Η γλώσσα ήταν Γερμανικά. Οι παλμοί μου άρχισαν να αυξάνονται, καθώς άκουσα βαριά βήματα από μπότες να πλησιάζουν. Η καρδιά μου σταμάτησε μόλις είδα το στιλπνό περίστροφο να προβάλλει από την πόρτα. Έπειτα ακολούθησε η επιβλητική στολή και τέλος το ναζιστικό βλέμμα που είχε ως κύριο σκοπό να κομματιάσει ό,τι αντίκριζε δίχως έλεος. Τότε εγώ και ο στρατιώτης ανταλλάξαμε ένα βλέμμα που φάνηκε πως κράτησε αιώνια. Για πρώτη φορά είδα πως κάτω από την πανοπλία τρόμου, που ήταν η στολή και το όπλο, υπήρχε ένα ίχνος ανθρωπιάς.

Τότε ξαφνικά ο Μπακ γάβγισε γενναία στον Γερμανό στρατιώτη. Αυτός αδιάστακτα τον πυροβόλησε δύο φορές και το άμοιρο σκυλί σωριάστηκε. "Όχι!" ήθελα να φωνάξω, μα ήχος δεν έβγαινε από το στόμα μου. Ο Μπακ σπαρταρούσε σε μία κόκκινη λίμνη, όπως ακριβώς και το ψάρι έξω από τη γυάλα. Για να τον βγάλει από τη μιζέρια του, ο στρατιώτης τον πυροβόλησε άλλες τρεις φορές απανωτά, μέχρι που σταμάτησε να σπαρταρά.

Ήθελα να τρέξω να φύγω από δω, αλλά το σώμα μου έμενε ακίνητο. Τα γυάλινα μάτια του σκύλου μου με κοιτούσαν παγωμένα στην αιωνιότητα, καθώς το αίμα του μούσκευε τα ρούχα μου.

Δεν κατάλαβα γιατί ο στρατιώτης δεν με αποτελείωσε εκείνη τη στιγμή και μάλλον ποτέ δεν θα καταλάβω... Το μόνο που ξέρω είναι πως ζω. Παρόλο που όλη την υπόλοιπη ζωή μου νιώθω πως εκείνη η ζοφερή μέρα ήταν η μέρα του θανάτου μου.